И Баташки се разсме доволен от това, че показваше духовитост и хладнокръвие в такъв напрегнат момент. Но той се боеше [illegible] макар да пазеше привидно хладнокръвие и да сучеше самоуверено дългите си черни мустаци. Той се боеше определено, физически, като всеки способен мръсник, който не се подава на паника, но вижда ясно опасността, която го заплашва, боеше се от всеко изпито лице, от всека пожълтяла ръка, която в тоя момент можеше да се изпречи пред него. В съзнанието му още живееше спомена за работническия гнев, за ужасния миг, в който няколко също такива ръце го бяха повалили с желязни бастуни на земята. И затова той не смееше да покаже носа си от канцеларията, а само страхливо надзърташе през прозореца, скрит зад пердето. Но сега той се боеше едновременно от тълпата и от Борис. Ето, работниците обявяваха стачка, а той не излезе да им говори, не направи нищо за да убеди поне част от тях да останат на работа. В това отношение заповедта на Борис беше изрична и заплашваше недвусмислено с уволнение. Баташки разстроено сви юмруци. Ами ако шефът поискаше сметка за малодушието му ? Ако счетоводителят направеше пак някакъв донос в централата ? Напоследък счетоводителят се интересуваше подозрително от салоните за манипулация, усвояваше неусетно техническата работа. Не се ли готвеше да измести Баташки ? И връзките на жена му с големци от централата, с главния експерт, хубавите обеди, които приготовляваше на чорбаджиите, когато идваха тук ! Ех, че подлец беше този счетоводител !... Баташки надзърна през прозореца и виде умразния си съперник, застанал спокойно с цигара в ръка на стълбите между двора и градината. Вероятно гледаше дали ще се появи Баташки и може, би с подлия си ум, съчиняваше нов донос. В съзнанието на Баташки изпъкна гневът на Борис и уволнението, което щеше да последва, ако в централата научеха, че не бе направил никакъв опит да задържи работниците. Да, уволнението щеше да последва неминуемо!... Баташки си представи горчиво загубата на богато платената служба, която заемаше и безбройните възможности за странично обогатяване свързани с нея. Беше непростима дивотия да рискува тая златна служба, далаверите при приемането на тютюна, тлъстичките комисионни при покупката на партиди от дребни търговци, заради някаква мигновена уплаха! Е... Баташки не беше страхливец ! Да !... Стори му се недостойно да се бои от някакви си мухльовци, работници, които утре нямаше дори какво да ядат. Той се почувствува отново господар на себе си... мъж на място... изпълнен с дълг към фирмата... готов да рискува живота си нея... Дяволите щяха да ги вземат тия работници! Той изпи бързо две чашки мастика, която държеше в долното шкафче на бюрото си и смело слезе по стълбите,

Но щом се показа на двора, усети предишния страх, обзе го желание да се върне назад. От всички страни го посрещнаха с грозно и продължително " У-у-у !...". Той не съзна, че сега работниците бяха десет по-озлобени срещу него от оскръбленето, което им нанесе, с телените мрежи и поставянето на македонски пазачи.

– Баташки, не те ли е срам ? – високо и горчиво попита някой – Ние се борим за хляб, а ти насочваш срещу гърдите ни карабини.

– Момчета !... – миролюбиво почна Баташки.

Но думите му се заплетоха. От всекъде го гледаха враждебни, мършави лица – мъже, които бе ругал и заплашвал, унизени момичета, към които бе отправял мръсни предложения за рандеву в таванските помещения на склада. На десетина крачки от себе си той забеляза атлетичната фигура на Спасуна, в избеляла, синя фуста и вълнено елече под което огромните й гърди висеха надолу и се люшкаха като мехове напълнени с вода. Тя бе разкрачила дебелите си, мускулести крака, а силните й ръце стискаха заплашително бастуна. Приличаше на пантера готова за нападение. Баташки я погледна с невинна мазна усмивка, дори някак огорчено, сякаш искаше да каже: "Какво е тебе поне не съм се карал никога !..." и да подчертае тра-